

НА ПОКЛОНЕНИЕ

(Пжтни бележки — отъ Петко Росенъ).

На Чумина Поляна просторътъ е тъй широкъ, тъй ведро синъ. Изпъчилиа юнашки гърди Веженъ не подпира погледа: той като че ли те подема на мощнитъ си плещи за да обозрешъ още по-нашироко. Гористия връхъ на Богданъ едва се надига надъ обиколилитъ го по-малки събрата. Долината на Стрѣма е примрѣжена отъ сѣнки и догарѣщи лжчи, а оная къмъ Пирдопъ се бѣлнала като платно. Амбарица, Юмрукъ-чалъ и Мара-Гидикъ сж наредени единъ задъ другъ като три гиганта близнаци. Чумина Поляна! Какво злокобно име на тая широка, потънала въ зеленина и ведростъ равна широка ливада. Въ чумавитъ години, околното население е бѣгало да скрие диритъ си изъ винаги росната ѝ трѣва и зелена шума.

„Има чума, има и шума“. Па и сега: презъ люти зимни виявици, вълчитъ глутници сж сжщи чуми за самотно лутация се пжт-никъ.

Щомъ изминахме поляната, предъ насъ лѣсна гиздаво залѣсенъ — златисто осветенъ отъ догарѣщи лжчи градецъ: Копривщица е току подъ насъ. Градеца е скжтанъ въ лжкатушнитъ гѣнки на Тополница. На около се тъмнѣятъ кичести горички, а широкитъ гладки поляни сж пълни съ златисто-виолетовъ здрачъ. Лжчитъ догарятъ по свѣтналитъ като лампади кубета на черквитъ, гаснатъ отразени като въ огледало по лѣскавитъ вирчета на рѣката, а въ падинитъ сж догорѣли и почти тъмнеятъ. Копривщица е рѣдко по своята красива околностъ градче. Неволно паметъта ти поема умилната балада на Дѣда Славейкова:

Нѣма тамъ аго, по вази,
Нѣма тамъ стѣни таквизи
Зиме съсъ здравецъ обрасли,
Лѣте съ сива лиляка;
Нѣма тамъ бѣло кокиче,
Ни теменужка дѣхава
Между кждрави шубрачки:

Множество овчи стада съ десетки звѣнци изоколоврѣстъ се спускатъ къмъ градеца. Симфонията¹ отъ краски и звукове пълни смѣлчалия се градецъ. Тукъ-тамъ по крайнитъ блуждаятъ самотни двойки — навѣрно лѣтовници. Спираме предъ голѣма въ високо ограденъ дворъ кжща. Една рѣдкостъ на българската архитектура. Въ тоя моментъ домакинитъ се връщатъ отнѣкждѣ и виждѣйки на шето любопитство, любезно ни поканватъ да отдѣхнемъ. Омаята ни отъ вънкашния видъ на тая стара чорбаджийска кжща се допълня съ гиздавата уредба отвжтрѣ, и милата любезностъ на г нъ и г-жа Брайкови. Обширния съ много прозорци салони е украсенъ съ удобни и хубави мендерлици, старинни килими, картини, донасяни отъ всички предѣли на пространната нѣкога османска империя, фотографии на много народни дѣйци, шампи отъ Божии гробъ, и какви не дреболии. Отъ всичко ти лѣха нѣщо мило, родно, близко на сърцето.

Но моето синче, което ме придружава въ екскурзията, е неудържимо. Дѣдо Каровеловата кжща е израстнала въ лудото му въображение и то настоява да я види по-скоро.

Любезнитъ граждани веднага си прѣдложиха услугитъ.

¹) Приятно съчетание на звукове.